

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. május 9-én.

Zsoltárok könyve 66. rész 8-10. verse. „Áldjátok, népek, a mi Istenünket, hangosan hirdessétek dicséretét! Ő tartott életben bennünket, és nem engedte, hogy lábunk inogjon. Mert megpróbáltál minket, Istenünk, megtisztítottál, mint az ezüstöt.”

Kedves Testvéreim!

A keresztyén élet egyik legfontosabb jellegzetessége az, hogy minden körülmények között tudja Istent dicsőíteni. Erre nézve a Biblia sokféle elnevezést használ, attól függően, hogy mennyire válik konkréttá a pozitív történesek felsorolása. Hálát adhatunk Istennek, magasztalhatjuk a nevét, dicséretet mondhatunk neki, és ahogyan ebben a zsoltárban is benne van, áldhatjuk az Istent! Bármelyiket is tesszük, az alapállás ugyanaz. Itt nem rólunk van szó. Még akkor sem, hogyha a személyes életünkben megjelenő segítségről, vagy csodákról beszélünk. Isten dicsőítése a Mindenhatóról szól. Az Örökkévalóról, a Teremtőről, a Gondviselőről. Éppen ezért életbevágóan fontos, hogy ezt minél többször megtegyük.

Miért? Azért, mert az ember ilyenkor kiszakad a saját kis életéből, kiszakad a saját problémáiból, kiszakad mindabból, ami egyébként meghatározza. Isten magasztalására nem azért van szükség, mert erre Istennek szüksége lenne. Erre nekem és neked van szükségünk. Amikor ugyanis a Mindenhatóról beszélünk, akkor nem magunkról beszélünk. Lehet, hogy az életünk eseményeiről van szó, lehet, hogy a családjában megtörtént áldásokról van szó, de olyan felütéssel, olyan kicsengéssel, ami egészen más fénybe helyezi az egészet. Azt pedig Isten üzenete egyértelművé teszi, hogy erre a más megvilágításra óriási szükségünk van. „Áldjátok, népek, a mi Istenünket, hangosan hirdessétek dicséretét!”

Azt hiszem, hogy nem csak én vagyok egyedül azzal, hogy ebben az elmúlt néhány hétben éltem meg mélypontokat. A körülményekből fakadó lelki szorongásokat, mások szomorúságából és gyászából fakadó fájdalmakat, vagy éppen a bizonytalanságból fakadó lelki rövidlátást. Ezek az érzések ugyanis nem engedtek minket távlatokban, magasságokban érezni és távlatokban és magasságokban gondolkodni. Beszűkült minden. Mennyire fontos volt ezekben az élethelyzetekben is megtenni azt, amire a zsoltáros felszólított minket: áldjátok a mi Istenünket!

A szorult helyzetben ugyanis nem elég kérni, mert ha csak ezt tesszük, akkor benne maradunk, sőt egy idő után az imádságaink ellenére is benne ragadunk a mélységeinkben. A kivezető út egyedül Isten magasztalása. Ővele együtt ugyanis nem arra fog vetülni a fény, ami nehéz, vagy éppen fájdalmas, hanem arra, aki Ő maga. Meg fogom látni azt az igazi dicsőséget, ami mindent beragyog. Meg fogom látni azt a fényt, ami a létező legnagyobb mélységbe is eljut, ami a földi életben is átragyog, ami öröktől fogva és mindörökké világít.

Valamelyik gyermekünknek volt egy olyan képes könyve, ami a tenger élővilágával foglalkozik. Ebben pedig a tenger felszínétől kezdve a legmélyebb tengerfenéig berajzolták, hogy milyen élőlények, milyen mélységben élnek, mellé pedig azt is berajzolták, hogy az ember szabad tudóval, búvárfelszereléssel, tengeraltjáróval, mélytengeri kutató kabinnal hova tud lejutni. Volt aztán egy olyan vonal is, ami azt jelezte, hogy a Nap fénye annál mélyebbre nem ér el. Vége a legkisebb szűrt fénynek is. Most képzeljük el azt, Kedves Testvéreim, hogy Isten fénye, az Ő dicsősége bevilágítja még azt a mélységet is, ahova az ember semmilyen eszközzel nem tud lejutni, ahova a Nap fénye semmilyen formában nem tud elérni. Isten magasztalása, a mi Urunk áldása ezzel a fénnel kapcsol össze, és így ez a fény világít be mindent.

„Áldjátok, népek, a mi Istenünket, hangosan hirdessétek dicséretét!” Természetesen azt is tudnunk kell, hogy ez nem működik egyik pillanatról a másikra. A mi lelkünk nem képes arra, hogy ezt a nagy fényt befogadja, és amit ennek a fényében lát, azt azonnal fel is dolgozza. A szomorúság és a fájdalom nem egy csapásra távozik el, amikor Isten felé fordulunk. A lelki mélységben lévő szorongás nem oldódik fel egy századmásodperc alatt. Egyszerűen nem lennénk képesek feldolgozni. Hanem amikor Istent áldjuk és magasztaljuk, akkor szépen lassan nyílik meg a lelkünk, szépen lassan látjuk meg a távlatot az életünkben. Pontosan úgy, mint amikor hosszabb ideig tartó sötétség után kilépünk a fénybe, a szemünknek időre van szüksége, hogy képes legyen megfelelően befogadni az előtte lévő képet.

Van Jézusnak egy olyan csodatörténete, amikor egy vakot vezetnek oda hozzá, és kérték, hogy gyógyítsa meg. Ekkor Jézus kivezette őt a faluból, megérintette a szemét, és megkérdezte: „látsz-e valamit”? A vak azt felelte, hogy úgy látja az embereket jönni-menni, mint ha fák mozognának. Aztán Jézus még egyszer rátette a kezét a vak szemére, és az az ember onnantól kezdve tisztán látott mindent. Tudta ugyanis a mi Megváltónk, hogy az embernek szüksége van a fokozatosságra, hogy fel tudja dolgozni mindazt, ami vele történik. Amikor tehát mi is eleget teszünk a felszólításnak és Istent magasztaljuk, akkor az ő dicsősége úgy jut el hozzánk, hogy az gyógyítsa a lelkünket és életünket. „Áldjátok, népek, a mi Istenünket, hangosan hirdessétek dicséretét!”

Ennek a fényében, és csakis ezzel a látással lehet kimondani azt, ami itt következik: „Ő tartott életben bennünket, és nem engedte, hogy lábunk inogjon”. De miért? Hát nem egyértelmű, hogy Ő tartott életben bennünket?

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. május 9-én.

Nem egyértelmű, hogyha Isten nem vigyázna ránk, akkor már nem lennénk itt a földi életben? De! Egyértelmű. Csak hogy más látással, más képek is belekeverednének ebbe a képbe.

Hiszen mi sem vagyunk lelkileg érzéketlenek, és lelkileg vakok. Mi sem tagadhatjuk, hogy mennyi betegség, mennyi fájdalom vesz körül minket. És most nem csak a személyes tragédiákról beszélek, amikor családok a szeretettüket veszítették el. Beszélek azokról a veszteségekről, amik a személyes életek kisebb-nagyobb, de annál erősebb veszteségei. Általános iskolás, középiskolás diákok, felsőoktatásban tanuló hallgatók veszítették el a lehetőséget, hogy egymással személyes kapcsolatban legyenek, hogy az ünnepeket igazi ünnepként éljék meg, a nehézségeken együtt jussanak keresztül. Ezek is veszteségek. Dolgozók millióinak kellett otthonukban dolgozni, és egyensúlyozni az otthoni munkák, az otthon tanuló gyerekek, és a munkahelyi feladatok között. Minden egyes szeletében éltünk meg veszteséget az életünknek. Amikor azt mondjuk, hogy Isten tartott életben bennünket, akkor ezt azzal az alázatos hittel mondjuk ki, hogy közben látjuk mindazt, amit elveszíthettünk volna, vagy amit el is veszítettünk.

Ez a tisztánlátás aztán egyértelműen megvallja: „Ő tartott életben bennünket, és nem engedte, hogy lábunk inogjon”. Az, hogy mi ezen a mai napon itt lehetünk az istentiszteleten, ez Isten ajándéka. Pontosan úgy, ahogyan a hirdetésekben is elhangzik, amikor az alkalmainkat hirdetjük, hogyha Isten engedi és éltet bennünket, akkor együtt lehetünk. Az, hogy megélhetjük ismét a találkozás örömét, megtapasztalhatjuk ismét, hogy mit jelent személyesen meghallani az örömuzenetet, az evangéliumot, ez Isten ajándéka. Ő életben tartott minket, és az Ő hatalmával meg is erősített minket.

A hívő ember számára azonban van még egy nagyon fontos részlete annak, hogy Isten fénye beragyog az életébe, és mindent tisztán láthat. Ez pedig az, amit így fogalmazott meg a zsoltáros: „Mert megpróbáltál minket, Istenünk, megtisztítottál, mint az ezüstöt.” A tisztánlátó ember, az Istenben hívő és bizakodó ember ugyanis, amikor az életét megnézi, látja, hogy abban minden, de minden Isten ajándéka, azt látja, hogy még a nehézségek is az Ő ajándékai. Ez nem a kívülállók mondata, hanem azoké, akik a Mindenhatóval a lehető legközvetlenebb kapcsolatban vannak.

Ez a bibliai Jóbnak a vallomása, amikor meghallotta, hogy milyen csapások érték, hogy elveszítette gyermekeit, elveszítette vagyonát, akkor így szólt: „Meztelenül jöttem ki anyám méhéből, meztelenül is megyek el. Az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az Úr neve!” Csak az Isten dicsőségének fényében élő ember tudja kimondani, hogy még a próbatételek is Isten ajándékai.

Most is ez a mi hitvallásunk. Sok minden nehézségen, megpróbáltatáson, fájdalomon is túl kimondani: Isten tett próbára minket, hogy megerősödjön a hitünk. A lelkünk teljesen biztossá váljon abban, amit a Mindenható nekünk adni tud. Megmondom őszintén, hogy számomra az elmúlt két-három hónap hozott végső megerősödést abban, hogy az örök életbe vetett hit nélkül nincsen semmi reménység. Ez az időszak tette számomra még eleve-nebbé, hogy ezt az örök életet azok érik el, akik hisznek Jézus Krisztusban. Éppen ezért igyekeztem arra, hogy még mélyebben, még erősebben belekapaszkodjak a Megváltó erejébe, mert egyébként más esélyem nincsen. Isten megpróbált minket ebben az elmúlt időszakban, hogy a bizalmunk egyre szilárdabb legyen. Úgy, ahogyan Pál apostol is leírta: „Vagy nem ismeritek fel magatokon, hogy Jézus Krisztus bennetek van? Ha nem, akkor még kipróbálatlanok vagytok”. (2Kor. 13.5)

A próbatételeknek van azonban egy végső célja. „Mert megpróbáltál minket, Istenünk, megtisztítottál, mint az ezüstöt.” A próbatétel célja minden egyes esetben a megtisztítás. Az, hogy a lelkünk, a szívünk megtisztuljon a ráakódott szennyeződésektől. Hogy ne kelljen azzal küzdenünk, hogy sok minden terhet cipelünk, amire nincsen semmi szükség, hanem tiszta lélekkel állhassunk meg Isten előtt.

Amikor kisgyerek voltam, és a tenyerembe, vagy a talpamba belement egy szálla, akkor odamentem a szüleimhez, és kértem őket, hogy szedjék ki onnan. Nem felejttem el, hogy ilyenkor édesanyám megfogta a tűt egy fogóval, majd a végét beletartotta a gáztűzhely lángjába, amíg az vörösen nem izzott. Amikor aztán kihűlt, akkor megfogta a kezével, és kipiszkálta a bőröm alól a szálkát. Amikor megkérdeztem, hogy erre mi szükség volt, akkor azt válaszolta, hogy a tűz leéget róla minden szennyeződést, fertőzést, és így teljesen steril lett.

A lelkünk a mi Istenünk lángoló szeretetében, az Ő lelkének lángjában teljesen megtisztul. Megtisztul a félelmeiktől, megtisztul az aggodalmaktól, megtisztul a veszteség miatt érzett minden rossz érzéstől. A lelkünk Krisztus megtisztító erejében lehet teljesen steril, teljesen tiszta. Úgy, ahogyan az egyik jól ismert énekünk sorai is elének adják: „Az Isten Bárányára letésem bűnöm én, és lelkem béke várja ott a kereszt tövében. A szívem minde-nestül az Úr elé viszem, megtisztul minden szennytől a Jézus vériben, a Jézus vériben”. (459. dicséret 1. vsz.)

Ebben a hitben vigyünk el magunkkal a zsoltár üzenetét: „Áldjátok, népek, a mi Istenünket, hangosan hirdesétek dicséretét! Ő tartott életben bennünket, és nem engedte, hogy lábunk inogjon. Mert megpróbáltál minket, Istenünk, megtisztítottál, mint az ezüstöt.”

Ámen!